

ציקו הולך לאבוד

הנס וילהלם

יום אחד שער החצר נשאר פתוח. כשציקו
ראה זאת קרא "הידד! הבה ונלך לחקור!"
"חכה" אמרה ידידתו קוקה "אולי לא כדאי.
אולי זה מסוכן?"
"אל תדברי שטויות" ענה ציקו כשהוא רץ
דרך השער ויוצא לרחוב.

קוקה רצה אחרי ציקו וקפצה לתוך
ערמה גדולה של עלי שלכת. "איזה
כיף!" קרא ציקו וקוקה הסכימה. זה
היה בוודאי מעניין יותר מאשר
החצר האחורית שלהם.

"בואי, נרדוף אחרי העלים" הציע ציקו.
והוא רץ אחרי עליה צהוב נהדר, אשר
רקד באוויר.
"אנא, אל תתרחק" ביקשה קוקה.

"אבוי!" קרא "אני מקווה
שלא הלכתי לאבוד!"

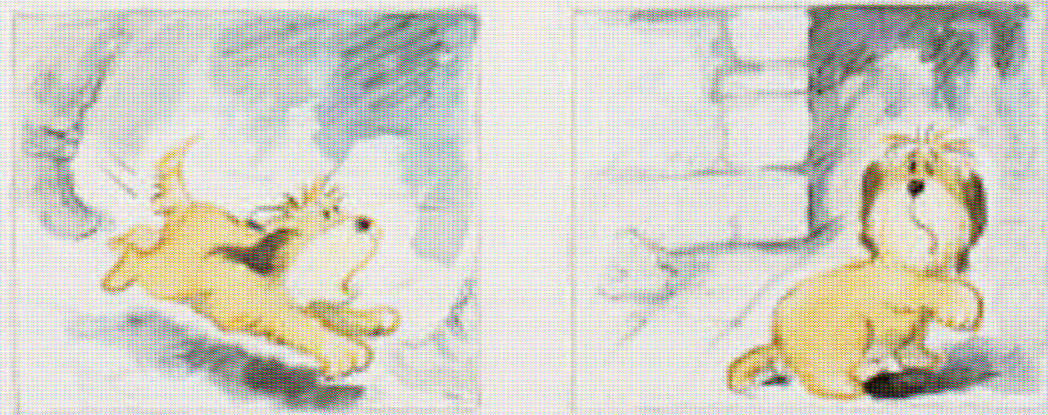
אבל ציקו לא הקשיב. הוא רדף אחרי העלה.

הוא רץ ורץ ובסוף תפס אותו. אבל אז הביט סביב.
"איפה אני?" שאל את עצמו "איפה העצים והעלים?
ואיפה קוקה?"

הוא רץ בדרך שבה הלך קודם, אבל לא יכול היה למצוא עצים. ולא את קוקה.

הוא רץ למעלה ולמטה, רחוב אחרי רחוב ועדיין לא ראה כלום הדומה לבית שלו. הוא הבין שתעה ללא תקווה. דמעות הופיעו בעיניו. "הלכתי לאבוד. אנא עזרו לי" בכה "אני רוצה הביתה!" אבל נראה שלאף אחד אין זמן לדאוג לגור כלבים קטן.

שוב ושוב ילל "אני רוצה הביתה!"
אבל אחרי זמן מה הבין ציקו שהוא חייב לעשות משהו. לא
יכול לחכות כך סתם, כשאף אחד לא מכיר אותו ולא דואג
למה שקורה לו.
"אולי לעבור לצד שני של הרחוב?" חשב, וירד לכביש.

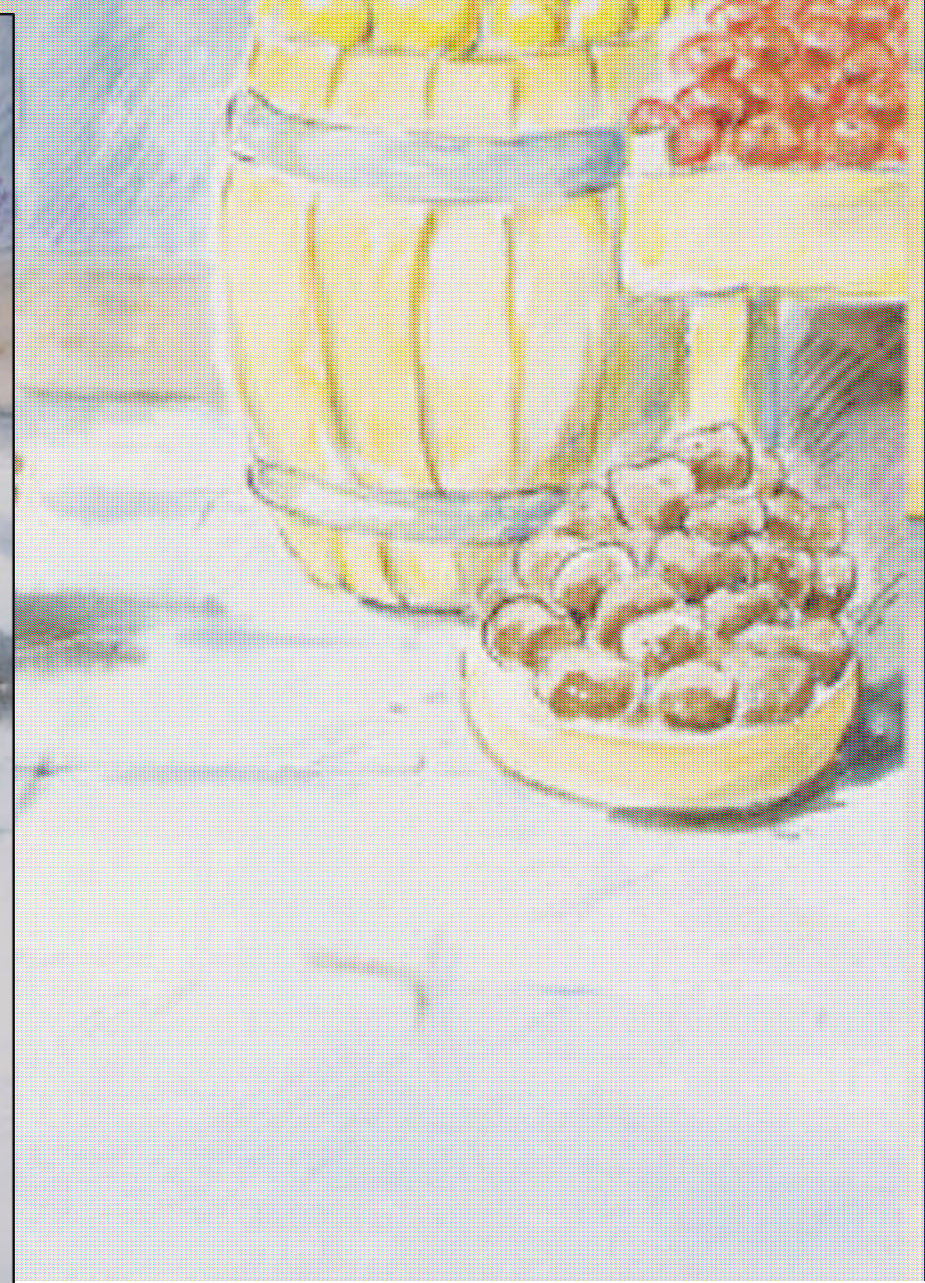

צמיגי המכונית כמעט ועלו עליו. ציקו נבהל והתחיל לרוץ, כמה שרק רגליו סחבו אותו.

אך פתאום הרגיש שהוא כבר לא לבדו. מישהו
רדף אחריו. מישהו גדול ממנו בהרבה. מישהו עם
שיניים חדות ופרצוף מאיים!

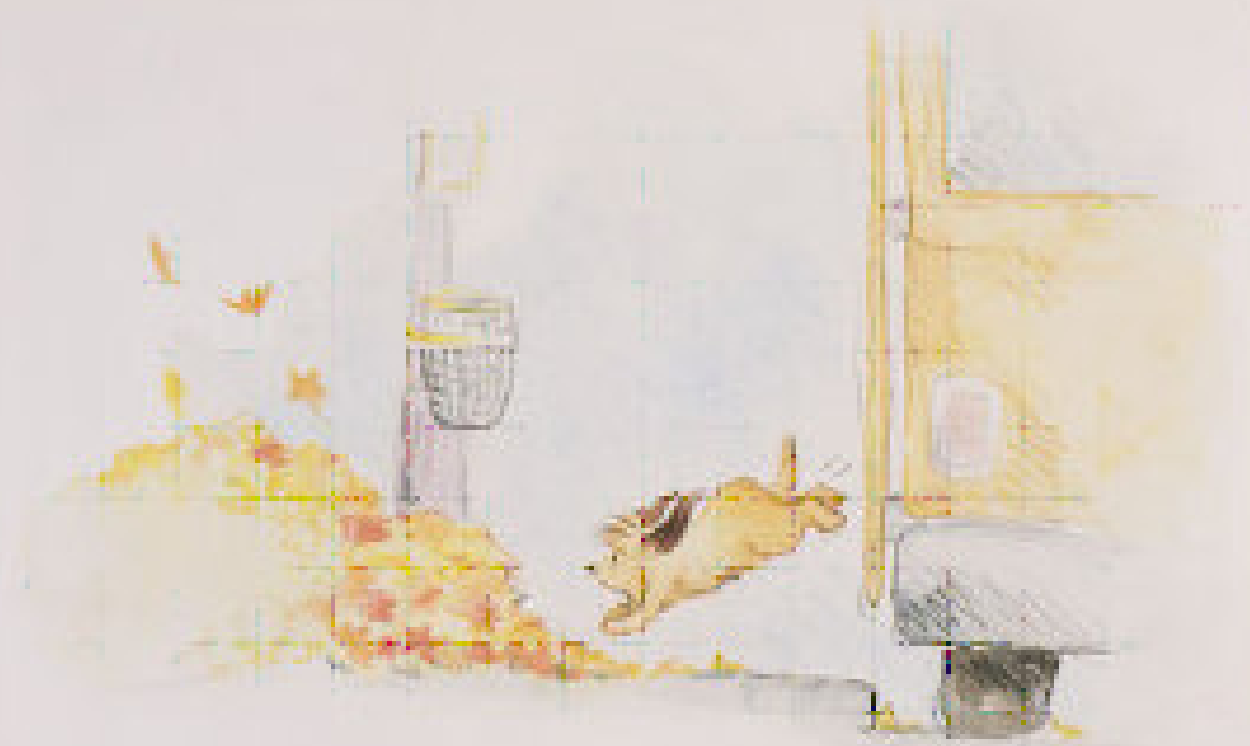
ציקו רץ אמנם מהר, אבל הרודף אחריו
התקרב כל פעם יותר ויותר.

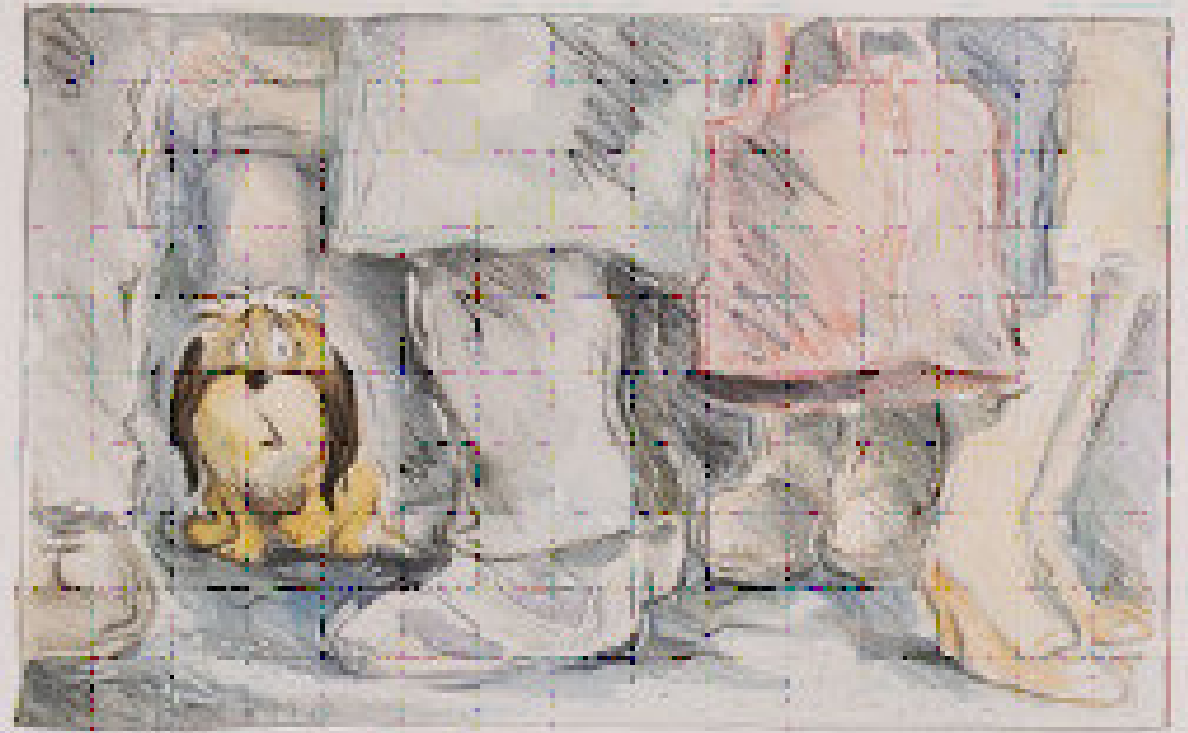
מעבר לפינה הרגיש ציקו באנשים שנכנסים
בדלת צרה. הוא רץ לשם בכל כוחו. "אולי
אתפטר ממנו שם" חשב.

הדלת הצרה נסגרה מהר אחרי ציקו.
כעת היה בטוח.
או כך לפחות חשב!

ובאמת כעבור כמה רגעים הדלת נפתחה וציקו קפץ
החוצה מהר.. ישר לתוך ערמת עלי שלכת גדולה

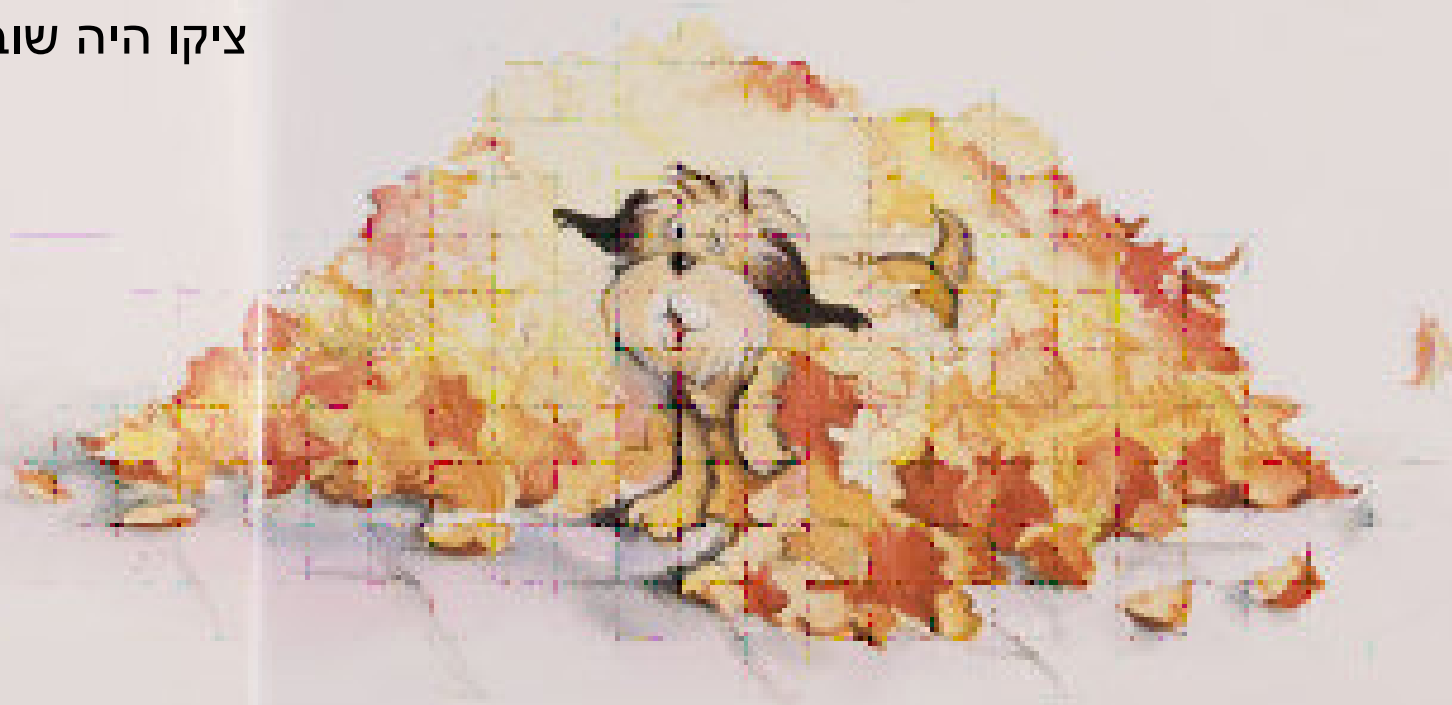

אך פתאום הרצפה תחת רגליו התחילה לנוע ולרעוד!
מסביב איש לא שם לב לכך אבל ציקו נבהל "אני חייב
לברוח מכאן" חשב "זה מפחיד מדי."

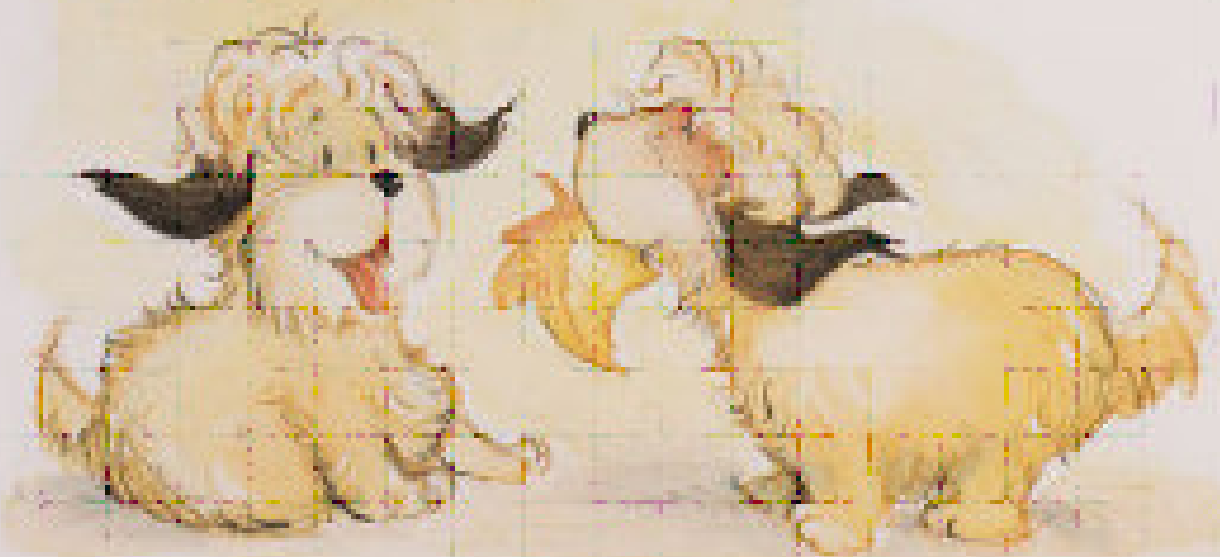

השער היה פתוח עדיין!
ציקו היה שוב בבית!

"וואוו" קרא "זה נראה כמו הערמה שבה שיחקתי
עם קוקה. הוא הביט סביב וראה את שער החצר
האחורית שלו.

ציקו הסמיק. ואז נתן לקוקה את
העלה. "זה בשבילך" אמר.
"תודה" אמרה קוקה "זה יפהפה."

הוא רץ הביתה ובדרך תפס עלה צהוב נהדר.
קוקה שמחה מאוד כשציקו חזר "איפה היית? כל כך
דאגתי לך! מה קרה?" היא קראה.
"רדפתי אחרי עלים" אמר ציקו "מדוע את שואלת?
חשבת שהלכתי לאבוד?"
"לא, ודאי שלא" חייכה קוקה "אתה נבון מדי לכך."

באותו הערב, לפני שהידידים הלכו לישון, קוקה
שאלה את ציקו "האם פחדת כשהלכת לאבוד?"
"כן, קצת" ענה ציקו והתחבק אליה חזק יותר.